

РЕШЕНИЕ

№ 4571

гр. София, 11.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 07.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **2793** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на М. А. М., чрез адв. В. П., срещу Заповед № 513з-5616/03.02.2020г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради противоречието му с материалния закон и нарушение на процесуалните правила. Твърденията са, че заповедта не съдържа изискуемите по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР реквизити. По същество се твърди, че в процесния период жалбоподателят не е бил на работа, при извършване на проверка по ЗДвП не е се е представил като служител на МВР, не е дал проба за алкохол предвид, че техническото средство не е било изчистено, закъснял е за да даде кръвна проба, защото е бил ангажиран като поемно лице по повод процесуалноследствени действия. В процесния случай обаче било образувано само административнонаказателно производство, което към датата на издаване на оспорената заповед за уволнение не е било приключило. По същество се твърди, че е нарушено правото на защита на жалбоподателя, както в хода на дисциплинарното производство, така и в оспорената заповед, тъй като същата не е мотивирана, не било ясно какви негови действия е прието, че представляват дисциплинарни нарушения, за които е ангажирана отговорността на жалбоподателя,

липсвало и установяване на вредни последици от неправомерното поведение на служителя, както и субективния елемент на деянието.

В съдебно заседание пред Административен съд София - град, жалбоподателят се представлява от адв. П., който поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноски по делото.

Ответникът – директор на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, в съдебно заседание се представлява от юрк. Г., която аргументира неоснователност на жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от кадрова справка № 513р-77139/25.05.2019г. (л. 255) М. А. М. е назначен на държавна служба в МВР със Заповед №438/12.02.1997г. на длъжност младши полицейски (районен) инспектор в ПУ „С.“, сектор „Териториално охранителен“, направление „Охранителна полиция“ при 01-РПУ – СДВР, като последно заемана длъжност е посочено командир на отделение в 01 група на сектор „М.“ (по чл. 76, ал. 1 от ЗМВР, към отдел „Охранителна полиция“ със Заповед № 513з-5371/28.07.2017г.

По повод депозиран докладни записки с рег. № 513р-72774/09.09.2019г., № 227р-15795/19г. и № 513р-73425/11.09.2019г. е направено предложение № 513р-74601/13.09.2019г. за образуване на производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина. Със Заповед № 513з- 6605/13.09.2019г. (л. 163) е образувано дисциплинарно производство срещу младши експерт М. А. М. - командир на отделение в 01 група на сектор „М.“ към отдел „Охранителна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи. Със същата заповед е определен колективен дисциплинарно разследващ орган. В хода на дисциплинарното производство, съобразно разпоредбите на чл. 207, ал. 8 и ал. 11 от ЗМВР, на 20.09.2019г. срещу подпис, комисията е призовала и запознала срещу подпис младши експерт М. А. М., командир на отделение в 01 група на сектор „М.“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР със заповед № 513з- 6605/13.09.2019г. на директора на СДВР за образуване на дисциплинарно производство срещу него. Изискани са писмени обяснения с покана № 513р-82157/11.10.2019г., като жалбоподателят е депозирал такива с вх. № 513-83135/15.10.2019г.

За извършените дисциплинарно разследващи дейности на ДРО е изготвена Обобщена справка № 513р-86786/30.10.2019г., с която е запознат жалбоподателят срещу подпис на 04.11.2019г. Срещу обобщената справка са депозирани възражения от 05.11.2019г. (л. 196). Изготвено е Становище с рег. № 513-90895/11.11.2019г., получено от дисциплинарно наказващия орган на 12.11.2019г., видно от резолюция с дата. Изготвена е нова покана № 513р-99822/10.12.2019г. за даване обяснения от жалбоподателя, която същият е подписал на 18.12.2019г. със забележка, че е в болничен и желае да бъде изслушан. Видно от протокол № 513р-2622/09.01.2020г., изслушване се е състояло, като жалбоподателят е дал устни обяснения.

Издадена е Заповед № 513з-5616/03.02.2020г., оспорена в настоящето производство, с която за извършено тежко дисциплинарно нарушение, на основание чл. 194, ал. 2, т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6 и чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР, на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение. Заповедта е връчена на 19.02.2020г. на М. срещу подпис.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:
Жалбата е подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения срок, предвид което съдът приема, че жалбата е процесуално допустима за разглеждане.
Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган – директора на СДВР, в рамките на предоставените му правомощия с чл. 204, т. 3 във вр. с чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, във връзка с чл. 197, ал. 1, т. 1-3 от ЗМВР /Заповед № 8121з-140 от 24 януари 2017г. относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР и Удостоверение № 513р-20669/10.03.2020г.(л. 5), съгласно която Г. И. Х. е назначен на длъжност Директор на СДВР, тъй като процесното наказание се явява наложено на основание чл.197, ал.1, т. 6 от ЗМВР от лице на ръководна длъжност.

Заповед № 513з-5616/03.02.2020г. е издадена в рамките на преклузивните срокове по чл. 195, ал. 2 от ЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му. Според чл. 196, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. В ал. 2 на чл. 196 от ЗМВР е предвидено, че установяването на дисциплинарното нарушение се осъществява в момента, в който материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В този смисъл и Тълкувателно решение № 2/04.07.2002г. по адм. д. № ТР – 3/2001г. на ВАС, което не е загубило значението си.

Видно от отбелязването върху обобщена справка рег. № 513р-86786/30.10.2019г., същата е получена на 11.11.2019г., а становище рег. № 513-90895/11.11.2019г. е получено от дисциплинарно наказващия орган на 12.11.2019г. По делото са приложени като доказателства болнични листове (л. 30-33), от които се установява, че жалбоподателят е бил във временна нетрудоспособност за периода 30.10-05.11; 06.11-12.11; 13.11-03.12; 03.12 – 01.01.2020г. Съгласно правилото на чл. 195, ал. 3 от ЗМВР, през този период сроковете за произнасяне не са текли. Налага се извода, че издадената на 03.02.2020г. заповед е в рамките на преклузивния двумесечен срок по чл. 195, ал. 2 от ЗМВР, считано от 01.01.2020г., която дата е крайна от последния болничен лист.

Оспореният акт съдържа изискуемите по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР реквизити /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС/, съобразена е и разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, съгласно която „при определяне на вида и размера на дисциплинарите наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата“.

От доказателствата по делото е видно, че от държавния служител са изискани писмени обяснения по случая, като такива са дадени на 11.10, 15.10, 12.11.2019г., включително е проведено и устно изслушване, видно от протокол № 513р-2622/09.01.2020г. С обобщената справка жалбоподателят се е запознал срещу подпис на 05.11.2019г. Спазени са правилата за провеждане на дисциплинарното производство, разписани в чл. 16 и сл. от Инструкция № 8121з-470 от 27.04.2015г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане

на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи, издадена от Министъра на вътрешните работи, на основание чл. 215а от ЗМВР (обн., ДВ, бр. 34 от 12.05.2015г.)

В тази връзка съдът намира, че не са нарушени правата на жалбоподателя предвид, че същият е бил запознат с всяко действие по дисциплинарното разследване. В случая дисциплинарно наказващият орган е изпълнил задълженията си по чл. 206, ал. 1 ЗМВР във вр. с чл. 23 от Инструкцията, преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения.

Съдът намира, че заповедта е мотивирана, тъй като обстоятелствената част на акта препраща към обобщена справка рег. № 513р-86786/30.10.2019г. и становище 513р-90895/11.11.2019г., съдържащи подробно изложение на повода за извършване на проверката и резултатите от нея. Съгласно константната съдебна практика, допустимо е мотивите на акта да са изложени в друг съпътстващ го акт, който в случая е изготвената в хода на дисциплинарното производство справка, посочена по-горе.

Съдът в настоящия състав обаче намира, че от мотивите в оспорената заповед, както от цялата дисциплинарна преписка, не може еднозначно да се установи за каква дейтелност е ангажирана дисциплинарната отговорност на М.. От една страна липсва яснота за какви деяния е наказан М., а от друга страна коментиранията в заповедта действия не са доказани по несъмнен начин. Всъщност липсва описание на конкретни действия, които да бъдат вменени на М. като нарушение на служебната дисциплина. Самата заповед и справките към нея по същество преповтарят изложените в дисциплинарната преписка становища и обяснения.

Конкретните обстоятелства, които се извличат от заповедта, приети като нарушение на Етичния кодекс, са за това, че на 06.09.2019г., около 21.40 часа, ППГ 362 - контрола на ОЗ РУ-СДВР са спрели за проверка автомобил марка „Опел”, модел „Ф.” с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от младши експерт М. А. М.. Същият е отказал да бъде тестван с техническо средство – алкотест дреггер за наличие на алкохол в издишания въздух. На М. е връчен талон за химико-лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта, но същият не се е явил за изследване в определения му срок.

Отказът на младши експерт М. М. да се подчини на контролните органи, като бъде тестван за употреба на алкохол, е станал достояние на служители от отдел „Пътна полиция”, както и на служителите от ОЗ РУ-СДВР, които са спрели автомобила за проверка, което е довело до уронване на престижа на службата - дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 - „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР”, за което на основание чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР - „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата”, се налагане дисциплинарно наказание „ Уволнение”.

По същество повдигнатите дисциплинарни обвинения са за това, че с поведението си служителят не е спазил нормите в Е. кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи (обн. ДВ, бр. 67 от 12.08.2014г.), регламентирани в:

т. 15 - „Държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме.“ - липсата на преценка у служителя за недопустимост на управляването на моторно превозно средство в нетрезво състояние, сама по себе си е

несъвместима с изискваният на държавната служба;

т. 19 - „Държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява“, като укоримото поведение на служителя е станало достояние на широк кръг от служители и граждани, в които се формира впечатление, че полицейските служители, които по закон са призвани да противодействат на правонарушенията, могат безнаказано сами да ги вършат, а несъответствието между дължимото и фактическото поведение на полицейския служител има за последствие намаляване или загуба на общественото доверие в полицията, водещо до намаляване на обществената подкрепа за цялостната ѝ дейност;

т. 20 – „Държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си“ - като е дал лош пример на колегите си и граждани относно спазването на законите на Република България. В хода на дисциплинарното производство по несъмнен начин се установява, че няколко други лица са били очевидци на действията на младши експерт М. М., които са недопустими както в общоприетия смисъл, така и изрично забранени от нормативните и вътрешните актове;

т. 28, буква „в“ – „Държавният служител независимо от заеманата длъжност в качеството си на участник в пътното движение се подчинява: в) на разпорежданията на контролните органи относно установяване на управлението на моторно превозно средство след употреба на алкохол или на друго упойващо вещество“ - като не само, че еднократно е отказал да бъде тестван с техническо средство за наличие на алкохол в издишания въздух, но не се е подложил и на кръвно изследване, обстоятелство, което налага извода, че същият не осъзнава нередността на действията си. Самостоятелен извод за несъвместимост на поведението на служителя с държавната служба е и обективизираното незачитане на закона, изразено в отказа му да бъде установено дали действително е управлявал личния си автомобил в нетрезво състояние.

В случая спор по фактите няма, спорът се свежда до изводите на дисциплинарна наказващия орган. Не се спори по делото, че М. е отказал да бъде тестван с техническо средство алкотест дреггер за наличие на алкохол в издишания въздух. Не се спори също, че не се е явил в указания срок да даде кръвна проба, за която е бил издаден талон за изследване № 0006869. Причините за неявяването са ирелевантни за настоящето производство.

С отказа си да бъде изпробван за установяване употребата на алкохол и отказа да подпише издадения му талон за медицинско изследване, безспорно оспорващият е нарушил етичните правила за поведение на държавните служители в МВР и най-вече, че държавният служител съобразява законността на действията си, които възнамерява да предприеме, държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява, и насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си, държавният служител независимо от заеманата длъжност в качеството си на участник в пътното движение се подчинява на разпорежданията на контролните органи относно установяване на управлението на МПС след употреба на алкохол и на друго упойващо вещество.

Отказът да бъде изпробван с техническо средство безспорно представлява дисциплинарно нарушение, но не толкова тежко, че да обуслови налагане на дисциплинарно наказание “уволнение“. Отказът на служителя на МВР да изпълни задълженията си по ЗДвП представлява укоримо поведение и дисциплинарно

нарушение, но същото би могло да бъде подведено под друга правна норма – например нормата на чл. 201, ал. 1, т. 3 от ЗМВР - нарушения, затруднили дейността на други служби, държавни органи или организации /по- скоро затруднили дейността на други служби - службите за контрол по ЗДвП и за което нарушение се налага друго по вид наказание, посочено в тази норма/.

От доказателствата по делото не е установено М. да е управлявал МПС след употреба на алкохол /което вече е изключително укоримо поведение/. Действително, от направения отказ да бъде тестван за алкохол в издишания въздух и саботирането на даване на кръвна проба, може да се предполага употребата на алкохол, но последното следва да бъде доказано, както в административнонаказателното производство, така и в дисциплинарното такова.

От доказателствата по дисциплинарното производство, в частност сведенията на служителите от Отдел „Пътна полиция“ и ОЗ-РУ на СДВР се установява, че М. не е бил видимо пиян и не е миришел на алкохол. От същите сведения се установява още, че М. не се е легитимирал като служител на МВР, колкото и невероятно да звучи. Единствените данни за алкохол и служебното положение на М. се съдържат в сведенията на трети лица, присъствали в ресторант „Ресторантчето“, [населено място], които данни обаче са изключително субективни.

Тълкувателно постановление № 3/7.06.2007г. на ВАС по т. д. № 4/2007г., макар и постановено по текстове от ЗМВР (отм.), не е загубило силата си. В същото подробно е обсъдено поведението на държавните служители от МВР. Казано е, че шофирането след употреба на алкохол в личното свободно време може да се прецени като поведение, несъвместимо с морала, и е основание за дисциплинарна отговорност по чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.), ако поведението е и уронващо престижа на службата. Разпоредбата на чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР е сходна, доколкото касае деяния, уронващи престижа на службата и несъвместимост с морално-етични норми, обективирани в Етичните правила за поведение на служителите на МВР. Под "престиж на службата" следва да се разбира авторитетът на полицията пред обществото, на което тя служи, за да защитава живота, здравето и имуществото на гражданите, да опазва обществения ред, да противодейства на престъпността при стриктно спазване на закона, зачитане на основни права и свободи на гражданите и утвърждаване принципите на правовата държава (т. 19 от „Етичните правила“). Неспазването на служебната етика, незачитането на установения обществен ред може да има за последица намаляване или загуба на общественото доверие в полицията, да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната полицейска дейност. Затова чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.) изисква деянието да е "уронващо престижа", т. е. не е задължително престижът вече да е уронен. Достатъчно е поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Не е необходимо деянието да е извършено на публично място. Но е задължително действията да са станали или да е възможно да станат достояние и на други лица, което би се отразило негативно върху авторитета на Министерството на вътрешните работи.

Както бе посочено по-горе, М. в нито един момент не се е идентифицирал като служител на МВР. Отделно от това, не се установява същият да е нарушил правовия ред. Не е установено М. да е нарушил забраната за управление на МПС след употреба на алкохол. Действително му е наложено наказание, но същото е презумптивно, и не заради шофиране след употреба на алкохол, а за това, че не е съдействал за даде проба

за наличие на алкохол в кръвта или издишания въздух.

Следва да бъде посочено, че дисциплинарно-наказващият орган е допуснал и нарушение на нормата на чл.206, ал.2 от ЗМВР, вменяваща му в задължение при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания, да вземе предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Наложено наказание не съответства на извършеното нарушение, което от своя страна води до неправилно ангажирана дисциплинарна отговорност на нарушителя, което води до отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора, в полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски, претендирани в размер на 10 лева държавна такса и 800 лева заплатено адвокатско възнаграждение. От ответника е направено възражение за прекомерност. Съдът счита, че същото следва да бъде уважено, доколкото делото е разгледано и решено в едно съдебно заседание, а по същество не представлява фактическа и правна сложност. Ето защо съдът определя сумата от 400 лева, като справедливо и обосновано възнаграждение по см. на чл. 36 от ЗА във вр. с чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. М. Заповед № 513з-5616/03.02.2020г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение. ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. А. М., ЕГН [ЕГН] сумата от 410 лв. (четирисотин и десет) лева разноски по делото. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: